

Indianen

Bijlage 2

De eikenboom

Lang, lang geleden, was er nog geen aarde.

Er vlogen alleen wat luchtgoden rond.

De dochter van een van de luchtgoden, Ilmater, vond het maar saai om de hele dag rond te vliegen en zij besloot eens een kijkje te gaan nemen bij het water van de oerzee.

Toen ze vlak bij de oerzee was, kwam er een boze oostenwind en die duwde haar in het water. Kopje onder ging ze, en het lukte haar niet om weer uit het water te komen. Na een tijdje merkte ze, tot haar verbazing, dat ze zwanger was geworden van de wind. Helaas kon ze niets doen. Ze bleef drijven, wel 700 jaar.

Ilmater vond dat natuurlijk verschrikkelijk. Ze was zwanger en dreef in zee, alleen en nat. Ongelukkig begon ze te huilen en vroeg haar vader, de luchtgod, om hulp.

Toen gebeurde er iets. Een eend dook vlak bij haar op en schreeuwde: "Help me! Ik zoek een plek om mij nest te bouwen, maar nergens zie ik een stukje rots." Ilmater kreeg medelijden en trok haar knie op. "Kom maar hier," zei ze. Dankbaar landde de eend op de knie en bouwde daar haar nest. De eend legde zeven eieren. Zes gouden en een van ijzer. Toen ging ze zitten broeden. Inmiddels kreeg Ilmater het erg warm en de broedende eend begon ook te kriebelen. Toen ze per ongeluk even haar knie bewoog, viel het nest en braken alle eieren. Ilmater schrok zich rot, maar er gebeurde juist iets heel bijzonders. Uit de bovenste helft van de schalen ontstond de hemel, uit het onderste gedeelte van de schalen ontstond de aarde. De zon en de maan ontstonden uit de gele eidooiers en het eiwit.

Een tijdje was Ilmater erg tevreden, maar na 10 jaar vond ze de aarde toch wel wat saai. Ze besloot de aarde wat mooier te maken en alles wat ze aanraakte veranderde meteen. Ze maakte stranden, eilanden, baaien en klippen, bergen en dalen.

Dertig jaar daarna beviel Ilmater eindelijk van een kind. Vainamoinen, zo heette het jongetje, keek om zich heen en vond alles prachtig. De maan en de zon en de zee. Alleen het land vond hij nog steeds saai. Gelukkig kon de zoon van de aarde, Sampsa Pellervoinen, hem helpen. Sampsa zaaide allerlei soorten planten zoals dennen en heide. Vainamoinen zag hoe mooi alles werd. Toen zag hij dat een soort zaad niet uitgekomen was. Het zaad van de eik.

Niet ver van de plaats waar hij was, waren een paar waternimfen het gras aan het maaien. Alles harkten zij bij elkaar en lieten ze door Tursas, een zeemonster verbranden tot er alleen een hoopje as over was.

Indianen

Tot zijn verbazing zag Vainamoinen dat er een zaadje van de eikenboom op dit hoopje as terecht kwam en direct ontkiemde. De eikenboom groeide razendsnel uit tot een enorme boom. De boom werd zo hoog, dat het licht van de zon de aarde niet meer bereikte en het werd donker op de aarde. Dat was niet de bedoeling. Men probeerde de boom om te hakken, in stukken te breken, alles, als hij maar weg ging, maar niets hielp.

Vainamoinen besloot zijn moeder om hulp te roepen.

Opeens gebeurde er iets vreemds. Er verscheen een heel klein mannetje, zo groot als je duim. Hij was gekleed in koper en droeg een kleine koperen bijl. Vainamoinen vroeg zich verbaasd af hoe dit kleine ventje hem kon helpen, toen het kleine mannetje plotseling in een reus veranderde. Hij hakte de boom in stukken en verdeelde de onderdelen. De wortels schopte hij naar het oosten, de kruin naar het noord- westen, de bladeren naar het zuiden en de takken naar het noorden. Hij zei erbij dat iemand die de kruin zou nemen, zou kunnen toveren. Iemand die de bladeren zou nemen, zou belangrijk worden en iemand die een tak zou nemen zou gelukkig worden.

Dit verhaal is nog lang niet af, maar je kunt je nu wel voorstellen waarom de mensen in Noord-Europa de eikenboom zo'n bijzondere boom vinden.